

I

*T*wee uur voordat Patrick Olden, congreslid, een lezing zou houden, en een uur voordat de deuren open zouden gaan, verzamelden zich drommen studenten voor de aula van de Universiteit van Californië. Hij was uitgenodigd door een ondernemende professor die zowel aan derde- als vierdejaarsstudenten colleges gaf over de relatie tussen burger en overheid. Maar zodra het congreslid de uitnodiging had aanvaard, had hij ook alle studenten die politicologie als hoofdvak studeerden op de hoogte gebracht, en men verwachtte dat er in de aula geen plaats meer onbezet zou zijn. Naar schatting zouden er tweeduizend studenten komen. En te oordelen naar het aantal mensen dat buiten stond te wachten, zouden het er waarschijnlijk nog meer zijn. Olden was een populair congreslid met een grote progressieve aanhang. Hij kwam op voor de zwakkeren in de samenleving en stond bekend als een voorvechter van minderheden, met inbegrip van vrouwen, en hij droeg ook de problemen van jongeren en ouderen een warm hart toe. Hij had vier kinderen, was getrouwd met zijn jeugdliefde, en iedereen was dol op hem. De studenten verheugden zich er ontzettend op om hem te horen spreken.

Het was een stralende, zonnige, warme dag in oktober, en toen de deuren opengingen gedroeg het publiek zich rustig. Olden zou zijn lezing om elf uur beginnen en na afloop was er ook nog tijd gereserveerd voor vragen uit het publiek. Daarna zou hij lunchen met de rector magnificus van de universiteit en diezelfde middag nog terugvliegen naar Washington. Om hem op de universiteit te krijgen, was op zich al een enorme prestatie geweest. Hij kwam niet voor een promotieplechtigheid of voor de uitreiking van een bul aan de faculteit der rechtsgeleerdheid, maar alleen maar voor een lezing, en iedereen was opgewonden vanwege zijn aanwezigheid. Gelukkig kon het netjes tussen zijn plannen worden ingelast: de dag daarvoor had hij een ontmoeting met de gouverneur van Californië en werd er ter ere van hem een diner gegeven waarbij hij een prijs zou ontvangen, en na de lezing kon hij dan weer terugvliegen naar Washington. Pat Olden was bij jong en oud geliefd.

Een van zijn eigen kinderen, zijn oudste zoon, studeerde aan de Universiteit van Zuid-Californië en hij had die ochtend samen met hem ontbeten. Omdat Olden in de coulissen had moeten wachten tot het publiek was gaan zitten, begon de lezing nog geen tien minuten later dan gepland. Hij stond met zijn hartelijke glimlach op het spreekgestoelte terwijl hij zijn ogen over de massa studenten liet glijden. Toen hij begon, kon je een speld horen vallen, en de studenten die geen stoel hadden kunnen bemachtigen, zaten met gekruiste benen in de gangpaden of stonden achter in de aula. Ademloos luisterden ze naar alles wat hij zei over het staatsbestuur vandaag de dag en wat hun verantwoordelijkheden zouden zijn als ze voor een carrière in de politiek zouden kiezen. Hij vertelde hun over zijn eigen studententijd en legde uit wat hij probeerde te doen in de verschillende commissies waarin hij zitting had, en hij ging behoorlijk diep op alles in. Hij bekleedde zijn functie al

drie jaar, had al veel bereikt met de wetten die hij had ingediend, en dit was geen verkiezingsjaar voor hem. Hij klonk enthousiast en oprecht en het publiek hing aan zijn lippen. En toen hij klaar was, werd hij met een daverend applaus beloond. Hij zag er tevreden uit. Hij was het perfecte rolmodel voor hen. De professor die hem had uitgenodigd, leidde de vraag-en-antwoordsessie in, en minstens honderd handen schoten de lucht in. De vragen waren scherp en intelligent en ter zake doend. Er waren twintig minuten verstreken toen een jongen op de derde rij opstond zodra Olden naar hem wees en hem met een uitnodigende glimlach recht in de ogen keek.

‘Wat is nu uw standpunt over de inperking van het wapenbezit?’ vroeg de jongeman hem, wat een thema was dat Olden die dag niet had aangesneden, en ook niet had willen aansnijden. Hij stelde zich voorzichtig maar resoluut op ten gunste van de wettelijke beperking van het wapenbezit. Maar het was een gevoelige kwestie die niet had gepast in zijn lezing, waarin hij de studenten vooral adviezen had willen geven over een carrière bij de overheid, en daarom had hij ervoor gekozen om dat onderwerp te laten voor wat het was. De jongen die de vraag stelde, had keurig gekamd, blond haar, was gladgeschooren en droeg een blauw overhemd met een legerjack eroverheen. Hij zag er netjes en goed verzorgd uit, maar hij glimlachte niet terug toen Pat Olden hem toelachte, en iemand zei later dat de jongen een opvallend wit gezicht had gehad, alsof hij al heel lang geen daglicht meer had gezien.

Pat Olden begon met een serieuze uitdrukking op zijn gezicht aan het antwoord op de vraag. ‘Ik denk dat jullie allemaal wel weten hoe ik daarover denk. Ondanks de bepaling in onze grondwet die ons het recht geeft wapens te dragen, denk ik dat terrorisme daarbij tegenwoordig een belangrijke factor vormt die niet kan worden genegeerd. En wapens vallen te makkelijk in verkeerde handen. Ik ben van mening...’ zei hij, maar voor-

dat hij zijn zin kon afmaken of zijn standpunt kon herhalen, trok de jongeman in het blauwe overhemd en het legerjack een wapen uit zijn zak en, nauwelijks vertragend om aan te leggen, schoot hij Olden recht in zijn borst, gevolgd door een schot gericht op zijn hals. Olden viel voorover op het podium en gleed door over de vloer waarbij het bloed uit hem stroomde. Her en der in de aula begonnen studenten te schreeuwen. Bewakers stormden naar voren, samen met de twee bodyguards die Olden hadden begeleid. Mensen renden in de richting van de uitgangen en anderen doken ineen op de grond toen de jongen met het pistool het meisje dat naast hem zat in het hoofd schoot, en daarna schoot hij in het wilde weg op het publiek terwijl bewakers in uniform in zijn richting renden en hij twee van hen doodde toen ze te dichtbij kwamen. Tegen die tijd waren de stoelen links en rechts van hem leeg en rende hij snel tussen de rijen door, ondertussen schietend op andere studenten die uit de aula probeerden weg te komen. Hij schoot er drie in de rug en nog een meisje in haar hoofd. Her en der lagen lichamen terwijl een grote groep mensen op het toneel hulp verleenden aan het gevallen congreslid. Overal in de aula lag bloed en mensen bleven in doodsangst en ontredde schreeuwen terwijl ze zagen dat hun jaargenoten werden vermoord. De schutter wist precies wat hij deed en had de laatste kogel voor zichzelf bewaard. Een bewaker van de universiteit in uniform stond nog geen dertig centimeter van hem vandaan en wilde hem vastgrijpen toen de schutter slechts een fractie van een seconde aarzelde of hij hem zou doodschieten. Maar in plaats daarvan schoot hij toch zichzelf in het hoofd. En daarmee maakte hij een eind aan de slachtpartij die hij nog maar een paar minuten daarvoor was begonnen. Alles bij elkaar had het precies zeven minuten geduurd en er waren elf studenten en twee bewakers gedood, en nog acht mensen zwaargewond. Het congreslid was bewusteloos en zat onder het bloed terwijl

ambulancebroeders zich haastten om hem op een brancard uit de aula weg te dragen. Buiten stonden al minstens tien wagens van de hulpdiensten en er waren er nog meer onderweg, terwijl de beveiligers van de universiteit de menigte in bedwang probeerden te houden, tevergeefs. Verschillende mensen werden op hun weg naar buiten onder de voet gelopen en raakten ook gewond. Het enige wat je in de aula hoorde was gehuil en geschreeuw terwijl tweeduizend studenten probeerden te ontsnappen.

De politie had snel het levenloze lichaam van de schutter omsingeld en een van hen zocht in zijn zakken naar een identiteitsbewijs. Niet lang daarna haalden ambulancebroeders hem weg. Zijn hersenen lagen uiteengespat over de stoelen om hem heen.

Urenlang was men bezig om alle gewonde studenten met ambulances naar het ziekenhuis te vervoeren, de doden weg te halen, de omgeving te ontruimen en iedereen enigszins tot bedaren te brengen. Twee slachtoffers stierven onderweg naar het ziekenhuis, wat het dodenaantal onder de studenten op dertien bracht. Het was al met al het toneel van een bloedbad en veel leed dat, helaas, niet geheel onbekend was in de wereld van het geweld op universiteitscampussen heden ten dage. Het was eerder gebeurd. Alle radio- en televisieprogramma's werden onderbroken en deden ter plaatse verslag van de schietpartij. Er werd gezegd dat de toestand van congreslid Olden kritiek was en dat hij door zijn verwondingen in borst en hals op de grens van leven en dood zweefde, en volgens de laatste berichten werd hij geopereerd en vochten de chirurgen voor zijn leven.

Binnen een uur werd de identiteit van de schutter op radio en televisie openbaar gemaakt. Hij was een tweedejaarsstudent in de rechten geweest, had de universiteit het jaar daarvoor vroegtijdig verlaten en kende een voorgeschiedenis van

geestelijke instabiliteit. Een jaar voordat hij was vertrokken, had hij tekenen van geestesziekte vertoond. Toen hij op de middelbare school zat, was hij opgenomen geweest in een psychiatrisch ziekenhuis en eenmaal op de universiteit had hij geweigerd zich te laten behandelen. Naar verluidt had hij als student een ex-vriendin met een wapen bedreigd toen ze een nieuwe vriend kreeg, maar hij had nog nooit iemand verwond. Hij was negentien, woonde op dat moment zelfstandig in een flatje en werkte bij de bank van lening, waar hij het pistool had gekocht dat hij die dag had gebruikt. En zijn ouders konden pas later die middag worden bereikt voor commentaar. Zijn moeder was door verdriet overmand en in de war toen de politie haar voor ondervraging van haar huis meenam naar het bureau, en er werd gezegd dat zijn vader een paar dagen op visvakantie was. Toen burens naar hun mening werd gevraagd, zeiden ze dat hij een aardige jongen was geweest, altijd beleefd, altijd een beetje vreemd. Hij was bezeten van computers, verliet zijn flat alleen om te gaan werken en leek geen vrienden te hebben. Hij was zijn hele leven al een eenling geweest. En het beeld dat van hem werd geschetst door degenen die hem kenden – docenten, collega's bij de bank van lening, burens – was klassiek: een geestelijk gestoorde jongen die op de een of andere manier tussen de mazen van het net van psychiatrische behandeling door was geglipt en helemaal was doorgedraaid, en die dag zestien mensen had gedood, inclusief zichzelf, en zeven andere had verwond, inclusief het congreslid. Omdat de jongen gewapend was geweest en op de derde rij was gaan zitten, was de politie ervan overtuigd dat hij daarheen was gegaan om Pat Olden te vermoorden vanwege diens houding tegenover het inperken van het wapenbezit. Het was een doelbewuste verspilling van levens geweest.

De campus ging onmiddellijk dicht, colleges werden afgebroken terwijl het nieuws zich verspreidde, en overal klitten

huilende studenten bij elkaar, met hun armen om elkaar heen, rouwend om hun verloren vrienden.

De vrouw van Pat Olden, die die ochtend al per vliegtuig onderweg was naar Washington na de prijsuitreiking de avond daarvoor, kreeg te horen wat er met haar man was gebeurd. Ze vloog met een charter die een tussenstop in Denver maakte. Pat Olden lag nog op de operatietafel, maar men verwachtte niet dat hij het zou overleven, en zijn vrouw belde hun vier kinderen zodra het vliegtuig was geland en voordat het weer koers zette naar L.A. Hun oudste zoon, die aan de Universiteit van Zuid-Californië studeerde, was al in het ziekenhuis en wachtte in de buurt van de operatiekamers. Hij had in een collegezaal gezeten toen hij het hoorde: een vriend op de Universiteit van Californië stuurde hem een sms zelfs nog voordat het nieuws de journaals had bereikt.

Iedereen was in shock, en nog later die middag was een ander slachtoffer aan zijn verwondingen bezweken, een beveiligingsmedewerker van de universiteit. Het was een van de ergste schietpartijen vergeleken met andere in de afgelopen jaren, en zulke gebeurtenissen waren precies de reden waarom Pat Olden tegen wapens was: te makkelijk te verkrijgen en in de wereld van vandaag te vaak in verkeerde handen vallend. De jongen in het blauwe overhemd had Oldens gelijk aangetoond, alweer.

Blaise McCarthy bevond zich in haar kantoor bij de televisiezender in New York en keek naar de beelden van huilende, radeloze studenten, en naar de herhalingen van wat er was gebeurd, opgenomen met iemands telefoon, wat een krankzinnige beeldenbrij had opgeleverd terwijl de eigenaar van de telefoon zich had verstopt onder een stoel achter in de aula. Meer dan rennende mensen was er niet te zien, en je hoorde alleen maar verschrikkelijke schreeuwen en pistool-

schoten terwijl de schutter zijn slachtoffers neerknalde.

Met een ernstig gezicht zat ze naar het scherm te kijken toen haar assistent, Mark Spencer, de kamer in kwam met een stapel informatie over de onderwerpen waar ze de volgende dag aandacht aan zou besteden. Blaise was jarenlang de vaste presentatrice van de nieuwsshow op de ochtend geweest, maar ze had promotie gemaakt en had nu haar eigen rubriek in het programma, waarin ze de belangrijkste aspecten van het nieuws belichtte. Ze voorzag het nieuws van commentaar en de diepte-interviews die ze belangrijke en beroemde mensen afnam, waren legendarisch. Ze had een lange weg afgelegd vanaf het moment dat ze als weervrouw in Seattle was begonnen, op haar tweeëntwintigste als een groentje regelrecht uit de collegebanken. Vijfentwintig jaar later was ze de beroemdste verslaggeefster van het nieuws ooit en een icoon in het vak. En Mark werkte al tien jaar voor haar. Hij was een stille maar ietwat nerveuze man die haar altijd één stap voor probeerde te blijven ten aanzien van haar gedachten en behoeftes, en hij koesterde een diep respect en een diepe genegenheid voor haar. Hij was een perfectionist die er een eer in stelde om zijn werk zo goed mogelijk te doen en had heel veel waardering zowel voor haar waarden en normen als voor haar talent.

‘Ga je ernaartoe?’ vroeg hij in de verwachting dat ze dat zou doen, maar ze verraste hem en schudde haar hoofd. Blaise had een bos lang, rood haar, fijnbesneden gelaatstrekken, grote groene ogen en een fameus kuiltje in haar kin, die allemaal al jarenlang in karikatuurtekeningen opdoken. Ze had een bijzonder gezicht en een fantastisch figuur en zag er absoluut tien jaar jonger uit dan zevenenveertig, wat haar werkelijke leeftijd was.

‘Er is voor mij nog niet genoeg om nu al een goede reportage te kunnen maken,’ zei ze zonder omwegen en met een ongelukkige blik in haar ogen. Net als Pat Olden was ze voor de in-

perking van het wapenbezit, hoewel ze wist dat het nooit zou gebeuren: de lobby tegen de inperking van het wapenbezit was een van de machtigste in het land, ondanks dit soort incidenten. Blaise kende Pat Olden. Ze mocht hem erg graag, en zijn vrouw en jonge kinderen ook, en vond het vreselijk wat er met hem was gebeurd. Nee, het was nog erger, ze vond het misse-lijkmakend als zich tragische incidenten voordeden waarbij zoveel onschuldige mensen werden gedood. Het was zo zin-loos. Ze had een hekel aan die verhalen over geestelijk gestoor-de studenten die door de mazen van het net glipten en dan er-gens vreselijk huishielden. En achteraf jammerde iedereen dat ze het toch hadden moeten zien aankomen en het hadden moeten voorkomen. Maar dat gebeurde nooit en niemand liet het tot zich doordringen tot het te laat was.

‘Het is allemaal in handen van de plaatselijke verslagge-vers,’ legde ze Mark uit, ‘en die doen goed werk. Wat ik ermee zou doen, is pas zinvol als het stof wat is neergedaald, mis-schien over een paar dagen. Maar bovendien moet ik morgen-avond naar Londen,’ bracht ze hem in herinnering, wat Mark maar al te goed wist omdat hij de reis zelf voor haar had gere-geld, tot in de puntjes zoals altijd. Ze zou over twee dagen de nieuwe premier van Groot-Brittannië interviewen en de dag daarna een oliemagnaat in Dubai. Blaise bleef nooit lang op één plaats. Ze had ieder staatshoofd of lid van een koninklijke familie op deze aarde geïnterviewd, plus alle grote filmster-ren, geruchtmakende criminelen, politici, en iedereen op de hele wereld die het waard was om te kennen, of ze nu in het nieuws waren of niet. Haar specials waren ongeëvenaard, en haar commentaren iedere morgen in de nieuwsshow vlijm-scherp. Blaise McCarthy was mooi, op een interessante ma-nier, en bovendien was ze slim. Ze was een persoonlijkheid en had lef, en was in oorlogsgebieden en paleizen geweest, had kroningen en staatsbegrafenissen bijgewoond. Blaise McCar-

thy was gewoon een uniek mens, en Mark wist dat als ze van de schietpartij verslag zou doen, het over meer zou gaan dan alleen over een congreslid en een aantal studenten die waren neergeschoten. Het zou een belangrijk statement over de wereld van vandaag zijn. Haar berichtgeving over 9/11 vanaf Ground Zero had iedereen, telkens wanneer die werd uitgezonden, weer tot tranen toe geroerd. Ze had in de loop der jaren talloze prijzen gewonnen. Er was geen onderwerp dat ze niet had aangesneden. Het publiek hield van haar en de kijkcijfers bevestigden dat. Blaise McCarthy spande de kroon in haar vak en niemand kon tot nu toe aan haar tippen. Niemand durfde de uitdaging met haar aan te gaan, en ook al werden er af en toe proefballonnetjes opgelaten in de vorm van een nieuweling in de show die op haar plek werd voorbereid, ze legden het allemaal bij haar af. Maar Blaise was zich er altijd van bewust dat ze op een dag zouden proberen een waardige opvolger voor haar te vinden. Ze vond het niet fijn om daaraan te denken, maar zo ging dat in haar vak. Op een dag zou het haar ook overkomen, dat wist ze.

Ze maakte zich geen illusies over nieuwsprogramma's. Het was een genadeloze wereld. En hoe goed ze ook was, ze wist dat het op een dag met haar zou zijn gedaan. Maar nu, vandaag, was er geen vuiltje aan de lucht. Iedere dag moest ze een gevecht leveren om aan de top te blijven. Ze was nooit bang geweest om hard te werken. Dat deed haar goed. Een wezenlijk bestanddeel van haar succes was dat ze harder werkte dan wie dan ook. Dat had ze vanaf het allereerste begin gedaan. Blaise had altijd van haar werk en carrière gehouden, behalve van haar begintijd als weervrouw bij een plaatselijk station in Seattle, wat ze onnozel en beschamend voor zichzelf vond. Maar nadat ze in Seattle promotie had gemaakt en nieuwsverslaggever was geworden, twee jaar later gevolgd door een verhuizing naar een gelieerde zender in San Francisco, en vier

jaar daarna, op haar achtentwintigste, toen ze haar eerste echte grote doorbraak had bij een nieuwsprogramma in New York, was iedere stap onderweg opwindend geweest. Geen moment was saai geweest. En ze was bereid alles en iedereen op te offeren om haar carrière een boost te geven en die te beschermen toen ze eenmaal aan de top stond. Blaise bleef altijd op haar hoede. Ze was geniaal in wat ze deed: in de onderwerpen die ze uitkoos, de invalshoeken van waaruit ze die benaderde, de mensen die ze interviewde. Door de keuzes die ze had gemaakt, was ze geworden wie ze was. Ze was er nooit op uit geweest om zo beroemd te worden als ze nu was, maar had wel altijd gestreefd naar uitmuntendheid bij alles wat ze deed. Blaise had nooit een steek laten vallen, echt nog nooit. Haar kijkcijfers waren altijd hoog geweest, en ook al stuurden veranderingen bij de zender soms de boel in het honderd, Blaise bleef fier overeind. Onverstoorbaar, onvermoeibaar. Ze had meer energie dan tien mensen van de helft van haar leeftijd bij elkaar. En op haar zevenenveertigste zag ze er fantastisch uit. Ze had een beroep waarin het draaide om jeugd en schoonheid, maar het interesseerde mensen allang niet meer hoe oud ze was, en ze had het geluk dat haar leeftijd haar ook niet was aan te zien. Ze zorgde bijzonder goed voor zichzelf, maar meestal dacht ze alleen aan haar werk. Ze was niet klein te krijgen, en een groot deel van het jaar was ze onderweg om te doen wat ze het beste kon: belangrijke, beroemde, machtige, fascinerende mensen interviewen.

Blaise keek even naar de televisie waarachter Mark stond terwijl hij de verslaggever hoorde zeggen dat nog twee slachtoffers van de schutter zojuist waren overleden. Maar congreslid Olden leefde nog. Zijn toestand bleef kritiek en hij werd nog steeds geopereerd in het Cedars Sinai Medical Center in Los Angeles. Zijn andere drie kinderen waren die middag naar L.A. gekomen, en zijn vrouw, Rosemary Olden, en de vier

kinderen konden niets anders doen dan wachten in een familieliekamer die het ziekenhuis hun ter beschikking had gesteld.

De presentator zei dat de kogel door zijn hals was gegaan en er aan de andere kant weer uit gekomen, waardoor een aantal wervels was gebroken. Er werd gespeculeerd of hij verlamd zou zijn als hij het zou overleven, maar niemand scheen dat precies te weten. De kogel die de schutter in zijn borst had geschoten, kostte hem een long, maar had wonderbaarlijk genoeg zijn hart niet geraakt. Er bestond een heel kleine kans dat hij het er levend vanaf zou brengen.

Blaise zag er somber uit terwijl ze wat informatie over de Britse premier in haar koffertje stopte en zich voorbereidde om een punt achter deze werkdag te zetten.

‘Salima heeft gebeld,’ vertelde Mark haar toen Blaise opstond en haar jas pakte. Salima was de negentienjarige dochter van Blaise. Ze woonde al vanaf haar achtste in een internaat. Blaise voelde zich daar soms schuldig over, maar toch was hun relatie goed. Salima was een lief, zachtaardig meisje dat trots op haar moeder was en respect had voor de vastberaden manier waarop ze haar werk aanpakte. Blaise kon niet anders. Ze hield van haar dochter, maar ze had nooit fulltime een toegewijde moeder kunnen zijn en had ook nooit gedaan of ze dat wel was, en had het ook nooit geprobeerd. Haar assistent sprak haar dochter vaker dan Blaise. Mark hield van Blaise’ eerlijkheid daarover. Blaise deed zich nooit anders voor dan ze was. En haar moederlijke instincten waren nooit zo dwingend geweest als haar arbeidsethos.

‘Hoe is het met haar?’ vroeg Blaise met een bezorgde blik.

‘Ze was behoorlijk van slag door de schietpartij.’

‘Wie niet?’ Blaise wist dat haar dochter haar bezorgdheid deelde over geweld op campussen en de te makkelijk te verkrijgen wapens. En Blaise was ineens dankbaar dat Salima aan een klein college in Massachusetts studeerde en waarschijnlijk

lijk niet zou worden verrast door zo'n tragedie als op de Universiteit van Californië. 'Ik zal proberen haar vanavond te bellen,' zei ze, maar ze wisten allebei dat ze pas zou bellen nadat ze haar achtergrondinformatie voor de uitzending van morgen had doorgenomen. Zo werkte ze nu eenmaal en Salima wist dat ook van haar. Werk kwam altijd op de eerste plaats.

Blaise verliet haar werkkamer en stapte buiten in de limousine die de televisiezender haar ter beschikking had gesteld. Dat was zo in haar contract geregeld en ze had al jarenlang dezelfde chauffeur, een vriendelijke Jamaicaan met een innemende lach. Hij reed haar naar haar werk en weer terug, iedere dag.

'Goedenavond, Tully,' zei ze hartelijk toen hij zich met een glimlach op zijn gezicht naar haar omdraaide. Hij vond het fijn om voor haar te werken, ze was altijd redelijk en beleefd en stelde nooit idiote eisen aan hem. En ze gedroeg zich nooit als een vedette. Ze had een monster kunnen zijn, maar dat was ze niet. Ze was attent, werkte hard en had geen kapses. Ze was een enthousiaste sportliefhebber en in het voorjaar en de zomer hadden ze het over de honkbaluitslagen, in de winter over basketbal of ijshockey. Ze was een fanatieke fan van de Rangers en hij ook.

'Goedenavond, miss McCarthy, ik heb begrepen dat u morgen naar Londen gaat. Gaat u de koningin interviewen?' plaagde hij haar.

'Nee, gewoon de premier.' Ze glimlachte naar hem in de achteruitkijkspiegel.

'Ik vermoedde al dat het zo iets zou zijn.' Hij vond het heerlijk om voor haar te rijden en naar haar te kijken op de tv.

Daarna spraken ze over de schietpartij. Hij was een intelligente man en ze was altijd in zijn mening geïnteresseerd. En net als ieder ander had hij heel veel te zeggen over het geweld in het land de laatste tijd. Hij had zelf twee studerende kinderen.

Hij zette haar twintig minuten later af bij haar appartement op Fifth Avenue en de conciërge tikte tegen zijn pet toen ze naar binnen liep. Ze nam de lift naar het penthouse, liet zichzelf binnen en wierp even een blik in de koelkast op de salade en de stukken kip die de huishoudster daar voor haar had neergezet. Blaise leidde een rustig leven, en met uitzondering van belangrijke liefdadigheidsevenementen en politieke of werkgerelateerde bijeenkomsten, ging ze zelden uit en had weinig vrienden. Ze had geen tijd om vriendschappen te onderhouden, en als ze thuis was en niet op reis, werkte ze. Vrienden begrepen dat niet en haakten uiteindelijk af. Ze had nog een paar vrienden die ze van vroeger kende, maar die zag ze nooit meer, en de afgelopen vier jaar was er ook geen man meer in haar leven geweest.

Haar eerste grote liefde was haar enige grote liefde geweest, toen ze nog in Seattle woonde, waar ze was opgegroeid. Haar moeder was onderwijzeres geweest en haar vader slager, ze had geen broers of zussen, en ze hadden een eenvoudig leven geleid. Ze had aan een openbare universiteit gestudeerd en ze hadden niet veel geld gehad toen ze opgroeide, maar ze had daar nooit bij stilgestaan. Ze droomde toen nooit over succes, beroemd of rijk zijn, en had alleen gedacht aan het advies van haar vader om werk te zoeken waar ze veel plezier aan beleefde. En dat had ze gevonden toen ze verslaggeefster bij het nieuws werd. Ze was toen drieëntwintig. Bill was cameraman bij dezelfde televisiezender en bracht het grootste deel van zijn tijd op locatie door. Ze deed toen nog het weer, haar eerste baantje voor de televisie. Ze werden stapelverliefd op elkaar en drie maanden nadat ze hem had ontmoet, trouwde ze met hem. Hij was de aardigste man die ze ooit had gekend, ze waren dol op elkaar, en hij maakte vaak opnames in oorlogsgebieden. Zes maanden later was hij dood, neergeschoten door een sluipschutter, en een deel van haar was samen met hem dood-

gegaan. Vanaf die tijd was werken het enige wat telde voor haar. Het was een toevluchtsoord, het hield haar met beide benen op de grond en gaf haar iets om voor te leven nadat Bill was overleden. Ze had nooit meer op die manier van een man gehouden, en na verloop van tijd drong het tot haar door dat hun relatie haar loopbaan waarschijnlijk ook niet zou hebben overleefd. Haar succesvolle bliksemcarrière had drieëntwintig jaar lang zo goed als al het andere uitgesloten.

Ze ontmoette Harry Stern toen ze in San Francisco werkte, twee jaar na Bills dood. Ze interviewde hem nadat hij het plaatselijke honkbalteam had gekocht. Hij was tweeëntwintig jaar ouder dan zij, was al met vier vrouwen getrouwd geweest, en was een van de belangrijkste durfkapitalisten in Silicon Valley. Hij haalde echt alles uit de kast om haar het hof te maken en was gefascineerd door haar ontoeschietelijkheid. Ze zei tegen hem dat ze het te druk met werken had om met hem uit te gaan, maar ze wist ook dat ze in haar hart nog steeds van Bill hield. Harry trok zich er niets van aan. Hij vond haar het slimste, mooiste meisje dat hij ooit had ontmoet. Het kostte hem een jaar om haar te overtuigen, met etentjes en drankjes en haar verwennen zodra hij ook maar even de kans kreeg. Er was geen charmantere man dan Harry, en zelfs nu, op zijn negenenzestigste, was hij nog net zo knap en waren hij en Blaise nog steeds goede vrienden. Na haar was hij nog twee keer getrouwd en jonge meiden vielen als een blok voor hem.

Zes maanden nadat ze waren getrouwd, beleefde Blaise haar grote doorbraak bij de televisiezender in New York. Het stond niet eens ter discussie voor haar en het had haar zelfs geen moeite gekost om het besluit te nemen. Ze had Harry vanaf het begin verteld dat haar carrière op de eerste plaats kwam. Ze was altijd eerlijk tegen hem geweest. Ze hield van hem maar was niet van plan om voor een man een belangrijke kans te laten lopen, en dat had ze ook niet gedaan. Ze had het

aanbod van de zender geaccepteerd terwijl Harry op reis was, en toen hij thuiskwam, kreeg hij te horen dat Blaise naar New York ging verhuizen. Vanaf die tijd woonden ze ieder aan een kant van het land, hij aan de westkust en zij aan de oostkust, en een tijd lang werkte dat ook wel. In de weekenden kwam ze naar zijn paleisachtige huis in Hillsborough, als ze weg kon. Of hij vloog naar New York. Drie maanden na haar verhuizing naar New York raakte ze zwanger van Salima en ging het absoluut niet rustiger aan doen. Ze werkte tot de dag waarop Salima werd geboren, ging vanuit haar werk naar het ziekenhuis, en zat drie weken later weer live in de uitzending. Harry kwam voor de bevalling met zijn vliegtuig naar haar toe en haalde het nog maar net. Maar hij had al vijf kinderen van zijn vorige echtgenotes en had nooit gedaan alsof hij een betrokken vader was, en dat was hij nog steeds niet. Hij zag Salima nu hooguit twee keer per jaar en had na haar nog twee kinderen gekregen. Hij had er in totaal acht en beschouwde het als de prijs die hij moest betalen voor het trouwen met jonge vrouwen. Ze wilden allemaal kinderen van hem. Hij deed hun graag dat genoeg en stond hen financieel met gulle hand bij, maar meer dan een afwezige vader was hij nooit. Toen Salima jonger was, was dat een teleurstelling voor haar geweest, maar Blaise had uitgelegd dat hij nu eenmaal zo was. En Blaise hield van haar dochter, maar er waren altijd tientallen projecten en mensen die om haar tijd vochten. Salima begreep het, zo was ze opgegroeid, en ze aanbad haar moeder.

Het huwelijk met Harry duurde nog vijf jaar nadat ze ieder aan een kant van het land waren gaan wonen, en toen gaven ze er allebei de brui aan. De relatie was in de versukkeling geraakt en er was niets meer van over, behalve een warme vriendschap en zo nu en dan een telefoontje tussen Californië en New York 's avonds laat. Vijandigheden en ruzies waren er niet aan te pas gekomen, en het duurde nog vijf jaar voordat ze

officieel scheidden, toen Harry weer wilde trouwen. Tot die tijd beweerde hij dat zijn huwelijk met Blaise ervoor zorgde dat hij niet in de problemen kwam. Totdat hij een supermodel tegen het lijf liep dat hem ervan overtuigde dat hij moest scheiden en met haar moest trouwen. Blaise was naar hun trouwerij geweest, en al die jaren had ze niets van hem willen hebben behalve alimentatie voor hun dochter. Ze waren officieel elf jaar getrouwd geweest, maar hadden slechts minder dan een jaar volledig als man en vrouw samengewoond. En Blaise was achtendertig toen ze scheidden.

Vanaf die tijd wisselde ze vaak van relatie terwijl ze rondom de wereld vloog om specials te maken en haar carrière zich in opwaartse richting bewoog. Ze had een kortstondige affaire met een beroemde honkballer, wat een domme zet was omdat ze niets gemeen hadden, een romance met een politicus, die behoorlijk wat belangstelling van de pers trok, en met een belangrijke zakenman en een beroemde acteur. Ze gaf niet echt om die mannen en ze had nooit tijd. Er kwam een eind aan die relaties, en voordat ze er erg in had, hadden ze al een ander. Het maakte haar niet uit. Het was voor haar alleen maar uiterlijke schijn en een afleiding geweest, meer niet.

Haar laatste verhouding, op haar eenenveertigste, was anders geweest. Toen Andrew Weyland als nieuwe presentator van het nieuws werd aangesteld, was hij zo knap als een filmster en iedere vrouw in het gebouw ging door de knieën voor hem. Voor zover iedereen wist, was hij getrouwd, en Blaise was de eerste geweest aan wie hij had verteld dat hij zou gaan scheiden. Hij vroeg haar het niet door te vertellen, zodat de roddelbladen het niet te weten zouden komen, en een paar dagen nadat hij haar dat had toevertrouwd, vroeg hij haar mee uit. Ze aarzelde maar even, en hoewel zij ook niet ongevoelig voor zijn uiterlijk was, vond ze zijn intelligentie het aantrekkelijkste aan hem. Andrew was geniaal, grappig, ad rem en hij

nam alles luchtig op behalve de liefde. Al snel verdiepte hun relatie zich. Hij was de onweerstaanbaarste, aantrekkelijkste, adembenemendste man die ze ooit had ontmoet. Ze werd halsoverkop verliefd op hem, en toen hij haar na een jaar ten huwelijk vroeg, zei ze ja, zonder aarzeling of voorbehoud. Zelfs Salima was dol op hem, hij kon met iedereen fantastisch opschieten, zelfs met kinderen. En omdat ze allebei hetzelfde vak uitoefenden en hun carrière heel serieus namen, leken ze een perfect stel. Bij alles wat ze deed, was hij vriendelijk en vol begrip en stak er soms zelfs de draak mee. Terwijl andere mannen zich geërgerd hadden aan haar volledige overgave aan haar werk, had Andrew er bewondering voor, hij klaagde nooit dat ze het te druk had en gaf haar geweldige adviezen.

In het jaar dat Blaise met hem uitging, wist ze dat hij nog steeds een huis deelde met zijn vrouw en kinderen in Greenwich, een uur rijden van New York. Hij ging er vaak in het weekend heen om zijn kinderen te zien en hij had uitgelegd, wat heel redelijk klonk, dat ze gescheiden levens leidden onder één dak totdat het huis was verkocht. Hij had een flat in de stad gehuurd en meestal was hij bij Blaise. En omdat ze toch vaak weg was, maakte ze zich niet druk over de weekenden die hij in Greenwich met zijn kinderen doorbracht. Ze begreep het wel. En maar één keer, toen ze over een eventueel huwelijk begonnen te praten en ze hem vragen stelde over de details van de scheiding en hoe ver hij en zijn vrouw waren met de definitieve afspraken daaromtrent, zag ze even iets van verwarring in zijn ogen. Het was de eerste aanwijzing geweest dat er iets niet goed zat. De eerste van vele. Vanaf dat moment werd de waarheid langzaam ontrafeld, een leugentje hier, een ontdekkinkje daar, als een verrassingsbal die je aan kinderen geeft en waar de cadeautjes stuk voor stuk uit vallen. Alleen waren het in dit geval geen cadeautjes maar leugens.

Bijna iedereen bij de televisiezender had allang door dat Andrew niet zou gaan scheiden, hij was nog steeds hartstikke getrouwd met zijn vrouw, die geen idee had van wat hij met Blaise uitspookte. Eigenlijk wist zij net zo weinig als Blaise, die zo druk aan het werk was en zo vaak op reis dat het nooit in haar opkwam om aan hem te twijfelen of meer achter zijn woorden te zoeken. Toen ze ontdekte dat er nog geen scheidingspapieren waren ingevuld, gaf hij als verklaring voor het feit dat hij nog geen advocaat in de arm had genomen, dat het alleen maar 'een onbeduidend administratief detail' was, waar hij echt voor zou gaan zorgen maar waar hij nog niet aan toe was gekomen. Er was geen scheiding. Hij bedroog zijn vrouw gewoon en had een verhouding met Blaise. En terwijl Blaise meer dan een jaar discreet bleef over hun relatie om zijn 'definitieve afspraken' niet in gevaar te brengen, vertelde hij zijn vrouw dat hij in de stad moest blijven om te werken. Hij at van twee walletjes. Door een privédetective in te schakelen kwam Blaise alles te weten wat ze nodig had. Andrew bracht zijn weekenden met zijn vrouw en kinderen door en doordeweeks was hij bij haar. Zijn vrienden in Greenwich beschouwden hem en zijn vrouw als een gelukkig stel en zijn vrouw dacht dat hij en Blaise alleen maar bevriend waren als collega's.

'En hoe dacht je het voor elkaar te krijgen om met mij te trouwen?' vroeg Blaise hem toen ze achter de waarheid was gekomen. 'Zeg je tegen haar dat je een weekendje weg moet? Om bigamie te plegen?' Blaise' hart was gebroken. Uiteindelijk kon iemand zijn mond niet meer houden en kwam het in de roddelbladen terecht, inclusief foto's van zijn vrouw en kinderen. Blaise kreeg het stempel 'echtbrekster' en bracht drie maanden door met het ontwijken van de pers terwijl ze haar voortdurend lastigvielen voor de deur van het gebouw waarin ze woonde of zodra ze haar werk verliet. Andrew was een leugenaar en een vreemdganger. De relatie waarin ze had

geloofd en waarop ze had vertrouwd, was één grote schijnvertoning geweest. De man van wie ze hield en die ze vertrouwde, bestond helemaal niet. Ze had haar hart geopend en was er volledig voor gegaan, maar Andrew was nooit van plan geweest te scheiden. Hij had haar de hele tijd belazerd en ze had het allemaal voor waar aangenomen. Ze had hem volledig geloofd. Het was nooit bij haar opgekomen dat hij loog, omdat zij dat nooit zou hebben gedaan. En toen Harry erover las, belde hij haar op om te zeggen hoe erg hij het voor haar vond. Hij wist dat ze te fatsoenlijk was om met getrouwde mannen in zee te gaan, dat was niets voor haar. Nadat ze een eind aan de relatie had gemaakt, hilde ze maandenlang en was finaal kapot.

Alles bij elkaar had het zestien maanden geduurd en ze was er zo van ondersteboven geweest dat er sinds die tijd geen man meer in haar leven was geweest. Ze vond het nu fijn om te zeggen dat ze bewust single was. Ze had er geen enkele behoefte aan om haar hart nog een keer te laten breken. En het ergste was dat Andrew haar nog steeds belde. Hij had zich nooit verontschuldigd voor de leugens die hij haar had verteld en bleef haar e-mails en sms'jes sturen waarin hij schreef hoeveel hij van haar hield en hoe erg hij haar miste, maar nooit hoeveel spijt hij had. En nadat ze het met hem had uitemaakt, bleef hij nog twee jaar lang proberen haar weer in zijn bed te krijgen, omdat hij wist dat dat haar weer gevoelig voor hem zou maken. Ze was zo slim om er niet in te stinken. Ze miste hem, en zoals hij vroeger leek te zijn, nog steeds, maar ze geloofde nooit meer in zijn leugens. Hij bleef maar beweren dat hij en Mary Beth op het punt stonden te scheiden, wat een pertinente leugen was. En ze wist dat hij na haar met een aantal andere vrouwen was vreemdgegaan. Kennelijk was zijn vrouw bereid om hem wat dan ook te vergeven. Blaise niet, en ze was één keer bijna de fout in gegaan toen ze samen in het-

zelfde hotel in Londen bleken te overnachten en zij ermee instemde om een drankje met hem te drinken. Ze dronk te veel op een lege maag en viel bijna weer voor zijn onweerstaanbare charme. Maar op het allerlaatste moment herinnerde ze zich wie hij in werkelijkheid was en ging er snel vandoor. Ze zou het nooit tegenover hem hebben toegegeven, maar ze voelde zich alleen en dacht vaak aan de goede tijd die ze samen hadden gehad, en ze werd altijd geraakt als ze iets over hem hoorde, wilde geloven dat een deel toch echt was geweest. Maar op meer lucide momenten wist ze dat niets echt was geweest. Andrew Weyland was een leugenaar in hart en nieren. Het was een opluchting geweest toen hij bij een andere televisiezender ging werken en naar L.A. verhuisde. En uiteraard gingen zijn vrouw en kinderen met hem mee. Hij beweerde dat hij, nadat Blaise het met hem had uitgemaakt, niet de moed had of de motivatie om de scheiding door te zetten. Hij liet het klinken alsof het haar schuld was dat hij niet was gescheiden, wat ook niet waar was. Andrew loog net zo makkelijk als hij ademhaalde.

Ze hoorde nog steeds zo nu en dan iets van hem, en omdat ze niemand anders in haar leven had, praatte ze soms met hem. Ze kende hem in ieder geval goed en ze kon altijd met hem over het werk praten. Hij was slim en grappig en ze liep niet het risico weer verliefd op hem te worden. Het was gewoon fijn om zijn stem te horen, wat hij ook zei. En hoe idioot het soms ook voor haar voelde, hij vulde een leegte op die sinds het tussen hen uit was gegaan, niet meer was opgevuld. En altijd voelde ze zich neerslachtig nadat ze met elkaar hadden gesproken. Ze voelde zich een stommeling en een loser dat ze tijdens hun relatie in zijn leugens was getrapt. Ze was goed genoeg geweest om mee naar bed te gaan en zijn vrouw te belazeren, maar meer had het niet voorgesteld. Hij had haar gebruikt, net zoals hij dat met iedereen in zijn leven deed. En

ze had het zo pijnlijk en zo erg gevonden dat ze ervoor terugschrok om nog eens een man in haar leven toe te laten. En eens te meer vond ze steun en troost in haar werk.

Blaise liep haar werkkamer thuis in en deed het licht aan. Ze zette haar koffertje naast het bureau, ging de salade in de keuken halen en nam die mee naar haar bureau waar ze ook haar informatie voor de volgende dag wilde doornemen. Die was precies waar ze om had gevraagd en ze stortte zich er enthousiast op en maakte plannen voor haar commentaar in de nieuwsshow van morgenochtend. En toen ze weer op haar horloge keek, was het tien uur. Te laat om Salima te bellen, omdat die altijd vroeg naar bed ging, met de kippen op stok zogezegd daar op het platteland. Blaise voelde zich schuldig terwijl ze de keuken in liep om haar bord in de gootsteen te zetten. Ze wist dat ze haar had moeten bellen en nam zich voor om haar morgen te bellen voordat ze naar Londen zou vertrekken. Op de een of andere manier was er gewoon nooit genoeg tijd, behalve voor haar werk.

Ze stond aan haar dochter te denken terwijl ze naar buiten keek, naar het Central Park. Het was een prachtig appartement, dat ze negen jaar eerder had gekocht toen zij en Harry uiteindelijk waren gescheiden en hun bakstenen huis in East 47th Street hadden opgegeven. Het penthouse aan Fifth Avenue paste perfect bij haar, een grote, ruime woonkamer met een indrukwekkend uitzicht, haar comfortabele slaapkamer afgewerkt met lichtroze zijde, een werkkamer waarin ze als ze thuis was de meeste tijd doorbracht, een gigantische badkamer van wit marmer en met een enorme badkuip, en een kleedkamer. Gescheiden van haar suite aan de gang lag nog een slaapkamer, Salima's kamer als ze naar huis kwam van het internaat. Er was een ultramoderne keuken in zwart graniet, plus een eetkamer die groot genoeg was om dinertjes te geven, wat ze nooit deed en die ze nooit gebruikte. En achter de keu-

ken lagen twee dienstbodekamers, waar geen gebruik van was gemaakt sinds ze daarheen was verhuisd. Ze had alleen overdag een huishoudster nodig: Blaise wilde niet dat iemand bij haar in huis woonde. Ze was gewend aan haar solitaire bestaan en gesteld op haar privacy. Ze was bereid geweest dat op te geven toen ze van plan was met Andrew te trouwen, maar dat leek nu lichtjaren ver weg. Behalve zijn telefoontjes zo nu en dan, maakte hij al vier jaar geen deel meer uit van haar leven.

Het appartement was door alle grote interieurtijdschriften gefotografeerd toen ze het net had ingericht. En negen jaar later zag het er nog net zo perfect en smetteloos uit als in het begin. Ze was er bijna nooit. Blaise leefde in een ogenschijnlijk perfecte wereld, comfortabel en in luxe, ver van haar eenvoudige leven dat in Seattle was begonnen. Ze was beroemd, gevierd, succesvol in een milieu vol rivaliteit waar weinig mensen het lang volhielden en carrières vaak voortijdig werden beëindigd. Maar puur vanwege haar lef, talent en doorzettingsvermogen was Blaise aan de top gekomen en gebleven. Het was een leven om jaloers op te zijn, iets waar anderen naar verlangden en van droomden, en dat ze haar zouden hebben afgepakt als dat had gekund.

Wat ze niet zagen was haar kluizenaarsbestaan, de eenzaamheid, de onbespiede momenten zonder mensen die van haar hielden of haar steunden. Ze hadden nooit het verraad gevoeld dat ze had meegemaakt, zoals bij mannen als Andrew Weyland, of de onbetrouwbare vrienden die waren afgefallen, de mensen die wilden meeliften op haar succes of haar op de een of andere manier wilden gebruiken. Het was in werkelijkheid een eenzaam leven en ze glimlachte toen ze terugliep naar haar bureau en een blik wierp in het tijdschrift dat Mark voor haar had opgedoken en in haar koffertje gestopt. Er stond een korte karakterschets van haar in waarin ze de hemel in werd geprezen. Boven een foto van haar, die ze van de televisiezen-

der hadden gekregen, stond in vette letters de titel: EEN PERFECT LEVEN. En zo zag het er van de buitenkant ook uit. Maar Blaise wist zelf wel beter. Het was niet perfecter dan het leven van wie dan ook en in veel opzichten was het ook harder. Iedere dag was een continue strijd om niet te verliezen wat ze had of alles kwijt te raken wat ze met zoveel moeite had bereikt. Ze bevond zich alleen op een bergtop en had overal ter wereld in hotelkamers verbleven, was zwak, ziek en misselijk geweest op plekken waar niemand heen zou willen gaan ook al waren ze kerngezond. En ze bracht haar leven door met in en uit vliegtuigen stappen. Niemand wist echt wat er allemaal kwam kijken bij het leven waar ze zo jaloers op waren, of wat de prijs was die ze daarvoor moest betalen. Het was allesbehalve een perfect leven, dat wist Blaise maar al te goed. Maar hoe hard of eenzaam het ook was, ze zou voor geen goud ter wereld met een ander willen ruilen.

De wekker ging om vier uur af, zoals iedere ochtend. Zonder haar ogen te openen, stak Blaise haar hand uit en zette de wekker uit. Ze bleef nog een paar minuten met gesloten ogen liggen en probeerde zichzelf te dwingen om op te staan. Het was nog donker buiten en op Fifth Avenue hoorde je de auto's en vrachtwagens al rijden. Ze vond het een prettige gedachte dat New York nooit helemaal sliep. Er was altijd iemand wakker. Ze vond dat geruststellend. Ze liep naar de badkamer, hield haar felrode haar omhoog en zette het met een elastiekje vast zodat het niet nat zou worden. Ze had het, zoals altijd, de avond daarvoor gewassen. De kapster op de set zou het fatsoeneren zodra ze op haar werk was aangekomen, en de visagiste van wie ze altijd gebruikmaakte, verzorgde elke ochtend haar make-up terwijl Blaise nog een laatste blik op haar informatie wierp.

Ze gleed in het enorme bad met uitzicht op het park en zat een paar minuten ontspannen in het warme water voordat ze haar motor moest aanslingeren en aan de dag moest beginnen. Dit was meestal het laatste moment van rust dat ze kreeg en de komende nacht zou ze in het vliegtuig naar Londen zitten.

Om kwart voor vijf stond ze in de keuken om water voor thee op te zetten. Ze liep naar de voordeur en pakte de kranen. Ze probeerde altijd *The New York Times* en de *Wall Street Journal* aandachtig door te nemen voordat ze naar haar werk ging. En daarna keek ze op internet of er nog iets was gebeurd. Alle nog recentere gebeurtenissen zouden voor het ochtendjournaal in druk op haar werk op haar bureau liggen, en als het echt wereldnieuws was, zou Mark ervoor zorgen dat ze het te weten kwam.

De schietpartij op de universiteit stond op de voorpagina's en al lezend kwam ze erachter dat Pat Olden nog in leven was. In het artikel stond dat hij aan de beademing lag en dat zijn leven aan een zijden draadje hing. Ze kon er niet omheen zich af te vragen hoe erg Pat gehandicapt zou zijn als hij het zou overleven. Het leek onafwendbaar dat de verwondingen die hij had opgelopen een zware tol zouden eisen. En ze vroeg zich ook af hoe het met zijn vrouw en kinderen ging. De schietpartij zou het belangrijkste item in haar rubriek in de nieuwsshow zijn, gevolgd door een financieel gedeelte over de recente sterke opleving van de aandelenmarkt en wat dat betekende, een onderwerp waarin ze zich uitgebreid had verdiept.

Ze at één geroosterde, bruine boterham en dronk daar de thee bij. Het was nog te vroeg om iets anders te eten. Op haar werk zou er fruit en een uitgebreid ontbijt staan, waar ze geen hap van zou nemen. Er was altijd eten voor de presentatoren en de gasten in de ochtendshow, die live werd uitgezonden, maar Blaise matigde zich wat voedsel betreft. Ze was nu gekleed in een donkerblauwe blazer, een witte zijden blouse en een grijze lange broek, en droeg schoenen met hoge hakken. Ze zag er liever wat informeler uit als ze het ochtendnieuws van commentaar voorzag. Ze bewaarde haar modieuzere kleding voor haar interviews en specials. Ze had al een mooi zwart ensemble uitgezocht voor het interview morgen met de

Britse premier in Londen. Ze had gisteravond al gepakt en haar twee kleine tassen stonden in de hal bij de voordeur. Ze zou die na het werk ophalen als ze thuiskwam om zich om te kleden. Als ze een nachtvlucht nam, droeg ze een lange broek en makkelijke kleren. Het was allemaal routine voor haar.

Het was tien over halfzes tegen de tijd dat ze beide kranten had gelezen. Ze borstelde haar haren, wierp nog even een laatste blik op haar outfit om te zien of ze er goed uitzag, pakte haar handtas en koffertje, trok een jas aan en om vijf voor zes was ze beneden. Tully stond haar al op te wachten en glimlachte breed toen ze instapte.

‘Goedemorgen, miss McCarthy. Hebt u goed geslapen?’ vroeg hij.

‘Ja, dank je. En jij?’

‘Redelijk goed. Ik ben te laat opgebleven, omdat ik naar een oude film heb gekeken.’ Hij vertelde haar dat hij *Casablanca* had gezien en ze waren het erover eens dat dat een heel goede film was. Tot voor kort, toen het seizoen zo langzamerhand ten einde liep, was honkbal hun hoofdonderwerp geweest. Blaise was wat honkbal betreft een hartstochtelijke Yankees-fan, en Tully ook. Ze gaf hem kaartjes voor wedstrijden als het maar even kon en Tully vond dat fantastisch. Ze had hem zelfs kaartjes voor het Amerikaanse nationale kampioenschap gegeven.

Hij zette haar een paar minuten later af bij het gebouw van de televisiezender. Op dat tijdstip was er weinig verkeer en ze waren zonder oponthoud dwars door de stad gereden. En om tien voor halfzeven kwam ze aan bij haar werkkamer. Mark stond haar al op te wachten met de hoogtepunten van het ochtendnieuws. Ze wierp er even een blik op en zag tot haar opluchting dat Pat Olden niet was overleden. Als dat zo was geweest, zou Blaise haar rubriek geheel hebben gewijd aan een in memoriam voor hem, en ze was daar al op voorbe-

reid voor het geval dat. Maar vanwege de gebeurtenissen op de Universiteit van Californië was het hoofdonderwerp van haar commentaar die ochtend het geweld op universiteitscampussen en onbehandelde geestesziekten. Er hadden zich onlangs te veel van dat soort incidenten op universiteiten voorgedaan met studenten bij wie eerder was vastgesteld dat ze een psychische stoornis hadden en wie het was gelukt om onder een behandeling uit te komen, met afschrikwekkende gevolgen. Het was zowel tragisch als frustrerend als het gebeurde. Ze legde de laatste hand aan haar commentaar en vertrok om haar haren en make-up te laten doen. Ze bracht daar veertig minuten onder de felle lampen door om camera-klaar te worden gemaakt en grappen te maken met de twee vrouwen die ze iedere ochtend zag. Ze waren allebei jong en hadden kleine kinderen thuis. Zo nu en dan vroegen ze naar Salima en dan zei Blaise dat het goed met haar ging. Ze liet liever niet te veel los over haar dochter. Ze vroeg ook naar hun kinderen. En toen ze klaar waren, zag Blaise er, zoals altijd, prachtig uit.

Dat was om kwart over zeven en vijf minuten later zat ze achter haar desk op de set. Ze zag er competent en rustig uit, als een vrouw die iedere situatie de baas is. Blaise McCarthy was op-en-top een ster. Zodra ze een teken had gekregen dat de uitzending begon, trok ze een ernstig gezicht en glimlachte daarna toen ze haar kijkers goedemorgen wenste.

'Ik weet dat iedereen in het hele land geschokt is door de tragedie die gisteren op de Universiteit van Californië heeft plaatsgevonden, en ik zou graag uitdrukking willen geven aan ons verdriet en onze innige deelneming met de families van de slachtoffers van de schietpartij. En het is des te verontrustender omdat dit niet de eerste keer is dat zoiets gebeurt. Een verwarde jongeman die tekenen van een geestesziekte vertoont en vervolgens tussen de mazen van welk systeem ook door

glijpt en wie het lukt om zich aan een behandeling te onttrekken. En dan ineens vindt er een tragedie plaats. Ik zou graag al onze universiteiten willen vragen wat ze gaan doen om dergelijke situaties in de toekomst te voorkomen. Hoe kunnen we andere studenten beschermen tegen medestudenten die geestesziek zijn? Wat kunnen we doen om aan te dringen op een behandeling, ook voor hun eigen bestwil? Wat doen we aan een betere beveiliging? Waarom stond er gisteren geen metaaldetector bij de ingang van de aula van de universiteit, en als die er wel heeft gestaan, wat is er dan misgegaan? De schutter was gewapend toen hij naar binnen wandelde. Wat ons vanzelf brengt bij hoe ik over de beperking van het wapenbezit denk, en velen van ons doen.

Ik geloof oprecht dat degenen die daartegen zijn, onze grondwet misbruiken om hun positie te versterken. Dit gaat niet om vrijheden van burgers, maar om het garanderen van veiligheid voor onze burgers. Aan vrijheid van meningsuiting ga je niet dood. Aan het recht om wapens te dragen wel. We moeten dat onderscheid maken en niet bang zijn om rechten te beperken die ooit zinvol waren maar dat nu niet meer zijn. Als u daaraan twijfelt, kijkt u dan nog eens goed naar wat er gisteren is gebeurd, naar wat Pat Olden is overkomen, hoe zijn leven er nu zal uitzien, als hij herstelt, en het leven van zijn vrouw en kinderen. Gisteren werden talloze levens voorgoed veranderd. Niet alleen van de mensen die werden gedood of gewond, maar ook van hun families, hun dierbaren. We mogen dit niet nog eens laten gebeuren, en nog eens, en nog eens. En bovenal moeten we een manier vinden om geesteszieke studenten te behandelen zodra dat wordt geconstateerd, en hen niet door de mazen in ons systeem laten glippen. We zijn meer dan dat aan hen verplicht, en aan de mensen die ze uiteindelijk kwaad zullen doen. Wat er gisteren is gebeurd, heeft nogmaals bewezen dat wat we nu doen niet werkt. In plaats daarvan hebben we betere

behandelingssystemen nodig die de veiligheidsrisico's verminderen.'

Ze liet even een stilte vallen om haar boodschap door te laten dringen en daarna besprak ze de sterke opleving op de aandelenmarkt, waarover veel goedgeïnformeerde mensen op Wall Street zich ongerust maakten. Gebeurde het te snel en te vroeg na de recente koersval, en wat betekende dat? Blaise opperde verschillende theorieën die ze aan experts had ontleend. Ze sneed altijd allerlei hot topics aan. Ze was in haar eentje twintig minuten in de lucht. Ten slotte keek ze in de camera, met een trage glimlach die in close-up werd getoond, en wenste iedereen een prettige dag. De kijkers kregen het gevoel dat ze persoonlijk werden aangesproken. De doorringende groene ogen keken je recht aan en het leek alsof ze het alleen tegen jou had. En toen werd het programma onderbroken voor de reclame terwijl ze haar microfoon losmaakte, opstond en de set verliet. Verschillende mensen van de productieleiding vertelden haar dat haar rubriek erg goed was geweest. Ze had op een provocerende en verstandige manier haar punt gemaakt over alle relevante kwesties, niet om kijkers bang te maken maar om hen te informeren en hen aan te sporen na te denken. Ze had die ochtend geweld, geestesziekten en Wall Street aan de orde gesteld, alle hoofdonderwerpen van het nieuws. Blaise' onderwerpen en commentaren waren altijd interessant en afgestemd op zowel vrouwen als mannen. Het niveau was hoog, maar ze had respect voor haar kijkers en ging ervan uit dat ze hersens bezaten. Haar commentaren waren bedoeld voor iedereen die bereid was na te denken. En haar interviews en specials waren zelfs nog beter, omdat de keuze van de geïnterviewden zo goed was, de vragen die ze stelde vriendelijk maar diepgaand waren, en de onderwerpen altijd voor iedereen interessant. En ze gaf haar kijkers het gevoel alsof ze bij hen in de huiskamer zat. Ze bezat

het vermogen om te zorgen dat haar gesprekspartners zich ontspanden en vrijuit spraken. Haar manier van doen was ongedwongen en ze was niet bang om ze aan het lachen te maken. Iedereen werd op zijn gemak gesteld en op die manier kreeg ze veel meer uit hen. En dan ging ze er dieper op in vanuit een controversieel gezichtspunt en dwong hen met de billen bloot te gaan. Ze was niet zomaar goed in wat ze deed, ze was geweldig.

‘Goed gedaan,’ zei Charlie Owens, de hoofdproducent, toen hij langs Blaise zoefde onderweg naar een bespreking. Blaise liep op dat moment naar haar werkkamer om haar e-mails te gaan checken en de achtergrondinformatie voor het interview met de premier voor de laatste keer door te nemen. Alles wat ze nodig had, bleek op haar bureau te liggen. Ze bracht de rest van de dag door met het voorbereiden van het interview dat ze in Dubai zou afnemen, en vroeg Mark tot op de allerlaatste minuut voordat ze vertrok om nog meer gegevens. Ze werkte uiterst nauwgezet en gedetailleerd, wat een van de vele redenen was waarom zowel haar bazen als de kijkers zo dol op haar waren.

‘Heb je alles wat je nodig hebt?’ vroeg Mark terwijl ze de laatste dossiermap in haar koffertje stopte.

‘Ik ben er helemaal klaar voor,’ zei ze. Ze trok haar jas aan en glimlachte naar hem. Hij was net zo’n pietje-precies als zij, daarom konden ze zo goed met elkaar overweg. Hij vond haar niet lastig, hij vond haar briljant. Het was zes uur. Het was een lange dag geweest, de gebruikelijke twaalf uur, wat normaal voor haar leek. Mark maakte iedere dag overuren en deed dat met plezier. ‘Tot over drie dagen,’ zei ze glimlachend naar hem. ‘Ik bel je als er iets onverwachts mocht gebeuren.’ Voor het interview met de premier maakte ze gebruik van een Engelse cameraman, die ook met haar zou meevliegen naar Dubai, evenals een geluidsman en de rest van de crew.

‘Probeer in het vliegtuig wat te slapen,’ zei Mark met een bezorgde blik. Hij maakte zich ongerust. Ze werkte te hard, harder dan wie ook, maar het leek haar wel goed te doen. Des te meer ze werkte, des te meer energie ze had. Dat was haar ook wel opgevallen. Het was een van de geheimen van haar succes, dat en het feit dat ze weinig slaap nodig had. Als mensen haar een standje gaven omdat ze niet genoeg sliep, herinnerde ze hen er altijd aan dat Margaret Thatcher ’s nachts maar drie uur sliep, en dat snoerde hun dan de mond. Ze vond het fijn om te doen wat ze wilde en om tot ’s avonds laat op te blijven. Daarom woonde ze ook graag alleen en zei dat ze ‘bewust single’ was. En onderhand was ze er zelf ook van overtuigd dat dat waar was. Soms voelde ze zich eenzaam, maar ze wilde geen relatie meer aangaan. Af en toe miste ze iemand om ’s avonds mee te praten, vooral als er op haar werk iets goeds was gebeurd, of iets heel naars. Maar verder ging het prima met haar.

‘Ik slaap altijd in het vliegtuig, dat weet je,’ zei ze tegen Mark. ‘Eigenlijk is het zelfs moeilijk om wakker te blijven.’ De vlucht van New York naar Londen zou zeven uur duren en ze moest de volgende dag fris zijn, dus zou ze ervoor zorgen dat ze het grootste deel van de vlucht sliep. De ontmoeting met de premier zou drie uur na de landing plaatsvinden, net genoeg tijd om naar het hotel te gaan, een bad te nemen, zich aan te kleden en naar Downing Street 10 te gaan voor het interview. Ze had geen minuut te verliezen.

‘Vergeet niet te eten,’ waarschuwde hij haar, wetend dat ze dat vaak deed. Blaise at en sliep weinig als ze opgewonden was over een project.

Ze zwaaide naar Mark terwijl ze naar de lift liep, dankbaar voor al zijn hulp voordat ze vertrok. Hij was ongeloofelijk efficiënt. Onderweg in de limousine deed ze haar ogen dicht en leunde met haar hoofd achterover terwijl Tully behendig tussen de auto’s door zijn weg zocht. Er was veel verkeer en het kostte

vijfenvestig minuten om thuis te komen, in tegenstelling tot die ochtend. Ze bedankte Tully toen ze daar waren aangekomen. 'Ik zie je om halfnegen,' bracht ze hem in herinnering. Ze moest om halftien op het vliegveld zijn voor de internationale vlucht om halftwaalf.

'Ik zal er zijn,' beloofde hij. Ze ging naar boven naar het stille appartement, deed het licht aan en wierp even een blik op het park. Het was bijna zeven uur en ze wilde nog douchen en zich omkleden, en iets eten. Ze wilde Salima bellen voordat ze vertrok, maar ze wist dat Salima op dat moment aan het avondeten zou zitten, dus wachtte ze tot na haar douche. Salima nam onmiddellijk op nadat de telefoon één keer was overgegaan. De mechanische stem van een elektronisch identificatiesysteem vertelde haar wie er belde, waardoor ze dat overal in de kamer kon horen. Ze begon te stralen toen ze begreep dat haar moeder belde en huppelde snel naar de andere kant van de kamer om de telefoon op te nemen.

'Hallo, mam,' zei Salima. Ze klonk blij. Tot grote verbazing van Blaise klonk er nooit een verwijtende toon in haar stem omdat haar moeder haar zo weinig belde, alleen vreugde als ze dat wel deed.

'Hallo, schat. Waar was je mee bezig?' vroeg Blaise en ze glimlachte nu ze haar hoorde.

'Gewoon studiedingen,' zei Salima. Ze klonk jonger dan ze was. Maar de klankkleur in haar stem leek heel veel op die van haar moeder. Mensen vergisten zich vaak als ze haar aan de telefoon kregen wanneer ze in de vakantie thuis was. 'Ga je naar L.A.?' Ze hoopte dat haar moeder nog meer uitzendingen zou maken over de schietpartij, maar Blaise had nog steeds het gevoel dat het goede moment voor haar nog niet was aangebroken. Ze was nog niet zo ver om ter plaatse haar commentaar te leveren, omdat het alleen nog maar nieuws was. Ze had er een feilloos instinct voor om een verhaal op het juis-

te moment te brengen. En ze wist dat het nu nog te vroeg voor haar was.

‘Nee, ik ga vanavond naar Londen om de nieuwe premier te interviewen.’

‘Dat is cool.’ Ze klonk teleurgesteld. Ze vond de schietpartij een beter onderwerp dan de premier, dat leek haar saai.

‘En morgenavond vlieg ik naar Dubai om een Saoedische prins te interviewen die president-directeur van een grote oliemaatschappij is. Hij schijnt een heel interessante vent te zijn. Er doen geruchten de ronde dat zijn broer een terrorist is, maar niemand weet dat zeker.’

‘Ga je hem dat vragen?’ Salima vond het idee te gek en lachte bij de gedachte.

‘Misschien wel. Ik zie wel hoe het loopt. Daarna kom ik weer naar huis. Ik ben maar drie dagen weg.’

‘Het gaat prima met me, mam,’ stelde Salima haar gerust. Zij was altijd degene die Blaise geruststelde, niet andersom.

‘Ik kom bij je langs als ik weer terug ben. Hoe gaat het met de studie?’

‘Het is saai. Ik probeer alle verplichte colleges zo snel mogelijk af te werken. Ze zijn verschrikkelijk. Ik heb dit semester maar één keuzevak.’

‘Wat is dat?’

‘Geschiedenis van de Italiaanse renaissancemuziek,’ zei ze. Ze klonk opgetogen.

Blaise kreunde. ‘O, mijn god, dat klinkt voor mij echt verschrikkelijk. Geef mij dan maar wiskunde,’ zei ze overdreven.

Salima lachte. ‘Ik vind het fantastisch. En de muziek is schitterend. Als ik thuiskom, blijf ik het neuriën.’

‘Jij wel ja,’ zei Blaise met een glimlach. Salima hield van zingen en kon bijna alles zingen. Ze had een prachtige stem en een ongelofelijk geheugen voor muziek. Het was een gave die ze al als kind had gehad.